

UNGHERESE

Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 2017. február 11.

Meglátni, magunkénak érezni, cselekedni

(tartalom)

1. [Kezdés és üdvözet](#)
2. [Magunkra találni és ajándékozni önmagunkat: fiatalok a Ginetta Máriapoliban \(Brazília\) \(07:40\)](#)
3. [A Közösségi Gazdaság Ferenc pápánál \(12:56\)](#)
4. [Eunice: az igazságosságért élő kriminológus \(Kenya\) \(23:03\)](#)
5. [Az alkotó művészet... a társadalom megváltoztatása \(Costa Rica\) \(26:00\)](#)
6. [Mohamend családja: szeretet és bátorság \(Olaszország\) \(31:35\)](#)
7. [Uncle Rolf: másokra tekinteni \(Németország\) \(36:12\)](#)
8. [Chiara Lubich: Lépjünk túl a fájdalomon \(45:45\)](#)
9. [Befejezés \(50:06\)](#)

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Rafael: Sziasztok! Üdvözlünk mindenkit ezen az egész világra kiterjedő találkozónkon: a kollegamentón!

Mariana: Nagyon örülünk, hogy mindnyájatokkal együtt építhetjük ezeket a pillanatok. Én Mariana vagyok, jógatanár.

Rafael: Én Rafael vagyok, és egy civil szervezet adminisztrációs hivatalában dolgozom. Mariana argentin.

Mariana: Rafael pedig mexikói. Nyolc éve házasodtunk össze, és két gyermekünk van, akik itt vannak velünk. Giosuè (taps) és Luz Maria (taps), és most itt élünk Castelli Romaniban.

Rafael: Un saluto especial a Méjico e a todo el continente americano. Hello America! (taps)

Mariana Los queremos mucho!

Most is, mint mindig, elküldhetitek üdvözleteiteket, üzeneteiteket, benyomásaitokat Whatsappon a következő telefonszámra: 00393428730175; e-maiben: a collegamentoch@focolare.org címre, vagy a facebook oldalunkra: Facebook.com/CollegamentoCH.

Rafael: Ma este itt van velünk a Rocca di Papa-i önkormányzat képviselőtestületének egy csoportja a polgármesterrel együtt. Isten hozta mindnyájukat! (taps)

Van itt egy képviselő arról a találkozóról is, mely a napokban zajlik, és amit a Fokoláre Mozgalom állandó Máriapolijainak szentelnek. Az egész világon 25 országban működik ilyen Máriapoli.

Máriapoli: azt jelenti, „Mária városa”. Az első Máriapolik a trentói hegyekben folytak nyaranta az 50-es években. Chiaráék első csoportjához, az első fokolarinákhoz és fokolarinókhoz csatlakoztak családok, fiatalok, szerzetesek, és legkülönbébb emberek... Közöttük úgymond egyetlen törvény uralkodott: „a kölcsönös szeretet élése”. Ez a törvény mindenkit egyenlővé tett: munkásokat, gyerekeket, időseket... nem volt különbség! Aztán ez a fajta nyaralás befejeződött.

Az évek során, különböző időpontokban és módokon a világ több részén létrejöttek az „állandó Máriapolik”. Itt a teremben jelen vannak most néhányan, akik ilyen Máriapoliban élnek. Például, itt van velünk Mauro. Ő az *acatzingo* Máriapoliban él, Puebla város közelében, Mexikóban.

Mauro, que bonito Méjico!

Mauro: De verdad!

Rafael: Isten hozott, Mauro!

Mauro: Köszönöm!

Rafael: Mi jellemzi különösképp ezt a Máriapolit?

Mauro: Acatzingo városban 40.000-en élnek, mi pedig a Máriapoliban körülbelül 40-en vagyunk. Nagyon jó a kapcsolatunk a környező települések lakóival, akik gyakran ellátogatnak hozzánk, például, hogy együtt játszunk... sok mindent csinálunk együtt. Kezdetben nagy volt a szegénység, ezért láttuk, hogy szükség lenne egy iskolára, hogy segítsük ezeknek a családoknak a gyerekeit. Sok segítség érkezett több helyről. Ma mintegy 400 diákja van ennek az iskolának, a legkisebektől egészen az általános iskola felső tagozatáig.

Aztán nagyon szép a kapcsolatunk a helyi vezetőkkel, de a püspökkel is, aki legalább évente egyszer meglátogat minket.

Rafael: Köszönjük, Mauro, nagyszerű!

Mauro: Én köszönöm neked. (taps)

Mariana: Most menjünk Ázsiába. Nar, te a Fülöp-szigeteki Máriapoliban, Tagaytajban élsz, Manila közelében. Ide egész Ázsiából jönnek, különböző vallásúak is. Így van?

Nar: Igen, így igaz. A Máriapoli egyik sajátossága a különböző vallásúak közötti párbeszéd. Tehát, sokan jönnek más vallásúak, például a Risho Kosei-kai csoportjai Japánból, vagy fiatal buddhisták Vietnámból, Mianmarból, Thaiföldről, mert az élet párbeszédében szeretnének tapasztalatot szerezni. Így tanúságot teszünk előttük, és Chiara elgondolása is ez volt a Máriapolinkról.

Mariana: Nagyszerű, köszönjük, Nar!

Ciao, Renata! Te évekig Ottmaringban éltél, Németországban, az Ausburg közelében fekvő állandó Máriapoliban. Tudjuk, hogy ott több keresztény egyház tagjai élnek együtt. Mit mondanál erről az együttélésről?

Renata: Igen, valóban, Ottmaringban két keresztény közösség él együtt, a Fokoláre Mozgalom és egy evangélikus testvériség. Ez jellemzi leginkább ezt az állandó Máriapolit. Amikor mintegy 50 évvel ezelőtt találkoztak, szerelem volt ez első látásra, mert mindkét Mozgalomnak az volt az életigéje, hogy „Mindnyájan egyek legyenek”. Ezért mindkettő szeretné részét adni a keresztények egységéhez.

Az idén ünnepeljük a Reformáció 500. évfordulóját, és ez az ökumenikus városka, mely mindkét egyház áldásával jött létre, szeretne az életével és az 50 éves tapasztalataival hozzájárulni ehhez az évfordulóhoz. A városka termékeny talaj volt a különböző egyházak püspökeinek találkozójához is, aztán néhány közös dokumentumot is itt készítettek elő, melyek aztán hatást gyakoroltak az egész keresztény világra.

Nagy szeretet él köztünk ebben a városkában, különböző emberekkel megélt tapasztalat, és a párbeszéd helye, ahol más mozgalmak is helyet kapnak. Innen indult az Együtt Európáért is, ez a közel 250 különböző mozgalom és közösség között kiépült kapcsolatháló, melyek nagy odaadással munkálkodnak, hogy lelket adjanak Európának.

Mariana: Köszönjük, Renata! Köszönjük! (taps)

2. MAGUNKRA TALÁLNI ÉS AJÁNDÉKOZNI ÖNMAGUNKAT: FIATALOK A GINETTA MÁRIAPOLIBAN (BRAZÍLIA)

7:40

Mariana: Brazíliában, San Paolotól 40 km-re fekszik egy állandó Máriapoli, mely a Ginetta nevet viseli. Ott a Fiatalok az Egyesült Világért egy csoportja 6 hónapot tölt el az élet „iskoláján”. Nézzünk meg róluk egy rövidfilmet.

Marcos Bomfim – reporter: Itt vagyunk San Paolotól 40 km-re, a Ginetta Máriapoliban: a Fokoláre Mozgalom tagjainak képzési és befogadó központjában. Körülbelül egy évvel ezelőtt elkezdtünk egy új tapasztalatot: a Fiatalok az Egyesült Világért iskoláját. Ez egy hat hónapos időszak, melynek során a fiataloknak megvan a lehetőségük, hogy tervet készítsenek a jövőjüket illetően, és felfedezzék adottságaikat. (zene)

Raphael Strauss, Alemanha: Szerettem volna konkrét szociális tevékenységet folytatni, vagy bejárni a világot... De nem volt világos elképzelésem.

Antonio Neto, Brasil: Nekem az jelentett a legnagyobb kihívást, hogy kisebbségi érzésem volt másokkal szemben, mert ők nem élték át azt, amin én végigmentem.

Emlékszem, az egyik órán mindenki elmondta, hogy mit tud nyújtani a többieknek... Abban a pillanatban én semmi mást nem tudtam adni, csak egy fájdalommal és szenvedéssel teli életet.

Darlene Bomfim, Life Coach: Először is el kell fogadni a saját történetünket. Legyen az bármilyen is. Vannak fiatalok, akik rendezettebb családból származnak, mások kevésbé. A fiatalok történetei ezek, de már a maguk megrázkódtatásaival, problémáival. Aztán ott van a munka is. A munkában megvan a lehetőségük, hogy kapcsolatokat szőjenek, és a gyakorlatban kibontakoztassák a tanultakat.

(zene és felirat: Jardim Margarida projekt/ Carmo negyed /Aranykalász pékség)

Bruna de Oliveira, Brasil: A projektben résztvevő egyik fiatal, mivel ismerte a képzettségemet, megkért, hogy készítsek egy videót, egy dokumentumfilmet a Jardim Margarida projektről. Éreztem, hogy nem nekem kell megtennem, hanem a gyerekeknek. Motiválni és bátorítani kellett őket. Az volt érdekes benne, hogy be kellett vonni őket. Mesélnem kellett nekik a munkámról, bevonni őket a projektbe, és kézbe venni az egészet. Nagyon érdekes volt. (környezet)

Telegiornale TV Brasiliana: Vargem Grande Paulistában, mintegy 50 km-re San Paolótól sok kárt okozott az eső és a szél...

Guilherme Cazzari, Brasil: Egyik hétköznap esett az eső; az egyik órára azzal a hírrel jöttek, hogy „A Jardim Margaridát – a lakótelepet, ahol dolgoztunk – elöntötte a víz”. Ez nagyon megrázott. Azon a napon mintha mindent megértettem volna, amit addig tanultunk. Akkor azt mind gyakorlatra kellett váltanunk. (környezet és zene)

Darlene Bonfim: – Kidolgoztunk néhány Coaching technikát, eszközt, mely segítheti ezeket a fiatalokat, hogy újra magukra találjanak, egy élettervet dolgozzanak ki, célt és bejárandó utat tűzzenek maguk elé.

A záró értékelésen az volt a legérdekesebb, hogy jövőt tudtak látni maguk előtt.

Antonio Neto: Amikor idejöttem, nem voltak távlataim, de ma már vannak céljaim. A kisebbségi érzésem ellenére most már szeretnék növekedni...

Raphael Strauss (Németország): Elmegyek önkéntes munkára „morro”-ba, a florianopolisi nyomornegyedbe. Ott fogok lakni, és biztos, hogy nagyon mély tapasztalat lesz ez számomra. Senkit nem ismertem személy szerint Európában, aki ilyen mély tapasztalatot élt volna, mint én. Hogy miért szeretnék önkéntes munkát végezni? Mert tovább akarom adni másoknak, amit ezen az iskolán az elmúlt hat hónap alatt megtanultam. (zene és taps)

Rafael: Muito obrigado amigos! Köszönjük! (taps)

3. A KÖZÖSSÉGI GAZDASÁG FERENC PÁPÁNÁL

12:56

Rafael: Pénz, szegénység, jövő. Ferenc pápa ezt a három témát emelte ki, amikor a Közösségi Gazdaság 1200 vállalkozójával és fiatal diákjaival találkozott február 4-én a Vatikánban. Nézzük meg a tudósítást.

(zene)

Speaker: Az öröm a leghitelesebb jellemzője annak a találkozásnak, melyre Ferenc pápa a Közösségi Gazdaság 1200 vállalkozóját, fiataljait és kutatóit fogadta a világ 54 országából; 25 évvel ezelőtt született ez az inspiráló gondolat Chiarától, és az évek során kisebb-nagyobb cégek vagy vállalati hálók jöttek létre, melyeknek a Közösségi Gazdaság ad lelket a nyomor és a társadalmi igazságtalanság megszüntetéséhez.

A pápa érkezése előtt az elsők között szólalt fel Stefano Zamagni professzor a Bolognai Egyetemről, aki szorgalmazta és támogatta Chiarában e gondolat kezdeti inspirációját. Szavai után tanúságtételek hangzottak el azoktól, akik elsőként valósították meg a közösségnek ezeket az új kifejezéseit Braziliában, ahol a Közösségi Gazdaság napvilágot látott, de Koreában, Olaszországban, vagy a legszegényebb bennszülött népek körében Argentínában. (zene)

Luigino Bruni: Kedves Szentatya, az első szavam, az első szavunk: „köszönet”.

Speaker: Luigino Bruni, fokolarinó és közgazdász köszöntötte a pápát, és üdvözlésében mindenki részéről megköszönte, hogy mély figyelmet fordít a gazdasági témákra az enciklikáin keresztül, de azokon túl is, majd beszélt a jelenlévők által megélt kommunióról, mint személyes és vállalati életstílusról, mely választ nyújt a szegénység és az igazságtalanság legyőzésére kapott meghívásra. Őt követően felszólalt Florencia, Cornelius, Teresa, Maria Helena, akik elhozták a pápához országuk és az egész világ szegényeinek ölelését.

Lényegre törő és hatékony beszédében, mely teljes egyetértésre talált a hallgatóságban, a pápa azonnal aláhúzta, hogy teljesen össze kell fornia ennek a két fogalomnak: gazdaság és közösség.

Papa Francesco: Két fogalom, melyeket korunk kultúrája alaposan szétválaszt és gyakran egymással ellentétesnek tartják. [...] Ti bemutatjátok az életetekkel, hogy a gazdaság és a közösség még szebbé válik, ha egymás mellett vannak. Természetesen, szebb a gazdaság, de szebb a közösség is, mert a szívek lelki közössége még teljesebb, ha az a javak, az adottságok, a nyereségek közösségévé válik.

Speaker: A pápa aláhúzta a haszon megosztásának fontosságát, hogy a pénz ne váljon bálványá, és annak szükségességét, hogy olyan gazdasági rendszert építsünk, mely nem korlátozódik az igazságtalanság áldozatainak ápolására, hanem olyan társadalmat teremt, ahol nincsenek kiselejtett vagy kirekesztett emberek. Beszéde végén a jövőről szólt, és arra hívott mindenkit, hogy ne csak a nagy számokkal [a mennyiséggel] foglalkozzanak, hanem inkább a Közösségi Gazdaság sója és kovásza legyenek.

Papa Francesco: A pusztító gazdaságra kimondott „nem” egy olyan gazdaságra mondjon „igent”, mely él, mivel éli a megosztást, bevonja a szegényeket, a nyereséget felhasználja a közösségteremtéshez. [...] Kívánom, hogy továbbra is magja, sója és kovásza legyenek egy másfajta [a szokásostól eltérő] gazdaságnak: Isten országa gazdaságának, ahol a gazdagok meg tudják osztani gazdagságukat, és a szegények, a szegényeket boldogoknak hívják. Köszönöm. (taps)

Rafael: A pápa azt mondta: »A pusztító gazdaságra kimondott „nem” egy olyan gazdaságra mondjon „igent”, mely él.«. Ezek a szavak nagy hangsúlyt kaptak a kommunikációs eszközökben is. Most hallgassuk meg, hogyan reagáltak néhányan a jelenlévő vállalkozók közül.

Armando Tortelli - Holding Protelli - Curitiba, Brazília: Ragyogó volt a pápa, amikor azt mondta, hogy nem csak a pénzt, a hasznot kell közösbe tennünk, hanem önmagunkat, másokért. Ez a legjobb ajándék! Azt hiszem, ebben már bejártunk egy jókora utat egészen idáig.

Ernesto Figueredo – Gestar – Camaguey, Kuba: Ez megfelelő, sőt szükségszerű alkalom Kuba számára, ahol egymással perlekedik a szocialista állami gazdaság és a kapitalista gazdaság; és mindezen felül hiszem, hogy Kubában ez nem csak a gazdaságra tud ösztönzően hatni, hanem a személy helyreállítására is.

Teresa Ganzon, Bangko Kabayan - Batangas, Fülöp-szigetek: Nem könnyű ez az időszak, valaki számára például a szakmánkban – a bank világában; az aktuális helyzet nagyon

megnehezíti, hogy a pénzügy terén a közösség kifejeződése legyünk. Tehát, nagyon sokat jelent, hogy ezt megoszthatjuk a pápával, és érezzük, hogy szívén viseli ezt a projektet.

Steve William Azeumo - responsabile AECAC - Yaoundé Kamerun: Megértette velünk a kapitalizmus szerint megélt filantrópia és a közösség közötti különbséget. Azt mondta, hogy az utóbbinak sója és kovásza vagyunk, és bátran, alázattal és örömmel kell tovább folytatnunk.

Bettina Gonzales - Boomerang Viajes - Buenos Aires, Argentína: Sokszor összetévesztjük, és azt gondoljuk, hogy a gazdasági rendszert készen kaptuk, pedig nekünk kell megteremtünk. Ebben a nagy felelősségben van részünk, hogy át kell alakítanunk a rendszert, és a szegényekért végzett odaadó munka, hogy továbbra is vonjuk be őket a vállalkozásainkba, továbbra is határozottan dolgozzunk a szegénység megszüntetéséért, és főként munkaforrásokat teremtsünk, ez a legnagyobb kihívásunk.

Corneille Kibimbwa – dirigente centro Ospedaliero – Kinshasa, Kongói Demokratikus Köztársaság: Azt kell mondanom, hogy Afrika egy a szenvedésében, és azért szeretnénk dolgozni, hogy a Közösségi Gazdaságunkkal enyhítsük ezt a szenvedést, megszüntessük a szenvedést.

Mabel Ortiz – Cafe shop – Tegucigalpa, Honduras: Tovább kellene adnunk ezt a valóságot, a Közösségi Gazdaságot. A cégem már néhány éve ezt teszi, de szeretnénk minden hondurasi vállalkozónak megtanítani, hogy ez az egyedüli módja a szegénység megszüntetésének nálunk, a harmadik világ országaiban.

Mario Maia Matos – responsabile EoC – International Incubating Network – Lisszabon, Portugália: Ferenc pápa szavaiban a Közösségi Gazdaság egy prófécia korunk számára. Hihetővé teszi, hogy lehetséges egy jobb társadalom, melyben ha összetesszük a pénzt és a szegényeket, az valóban a jövőt jelentheti.

John and Julie Mundell –Mundell & Associates - Indianapolis, USA

John: Gondolom, ez nagy bátorítás lehet nekünk, minden vállalkozónak. Új lökést ad, különösen a mindennapi tevékenységünkben, ahol valamikor nehéz, kaotikus a munka. A pápa mai szavaira kincsként emlékezünk vissza.

Julie: Emlékeztetett minket, hogy a munka pénz, de a munka főként szeretet. _

(taps)

Rafael: Anouk Grevin, francia közgazdász. Te is jelen voltál ezen a fontos találkozón a pápával a Vatikánban. Anouk, hogy magyaráznád el két szóban a Közösségi Gazdaságot? Mit kell leginkább tudnia egy vállalkozónak, aki szeretné jobban megismerni ezt a témát?

Anouk Grevin: Azt hiszem, a legjobb meghatározást a pápa adta meg, és ezért nagyon hálásak vagyunk. A Közösségi Gazdaság nem annyira vállalati praxis, hanem gazdasági látásmód, olyan látásmód, mely a szegényeket, az ajándékozást, az ingyenességet, a kölcsönösséget állítja középpontba és nem a hasznot és a pénzt. Tehát, az a vállalkozó, aki a Közösségi Gazdaságot szeretné követni, sokféleképpen gyakorolhatja, mindenki megtalálja a maga módját. Talán a legjelképebb, a legújszerűbb az, melyre Chiara mutatott rá a kezdetekben: a nyereség

megosztása, mert ez nem csak azt jelenti, hogy segítjük a nélkülözőt, hanem azt is kifejezzük vele, hogy a nyereség nem a vállalat célkitűzése. A cél az, hogy szolgáljunk mindenkit, főként azt, akinek leginkább szüksége van rá.

Rafael: Egy utolsó kérdés: melyek most a Közösségi Gazdaság prioritásai?

Anouk: Kettőt mondhatnék. Az első a fiatalok, főként azoknak a fiataloknak a segítése, akik a Közösségi Gazdaság cégeit szeretnék létrehozni, hogy minél több ilyen lehessen. Fiatalok, vagy mindenestre új vállalkozók segítése. Azért is támogatni a fiatalokat, mert ők nagyon kreatívan megtalálják a módját, hogy mindenkivel és mindenfelé megismertessék az adás kultúráját, ami nem csak a vállalkozókra vonatkozik, hanem mindenkire. Nemrég jöttem haza Afrikából, és láttam, hogy a kameruni egyetemeken a fiatalok klubokat hoztak létre, hogy a Közösségi Gazdaságot terjesszék a környezetükben.

A másik prioritás, hogy helyesebben lássuk a szegénységet. A Közösségi Gazdaság nem filantrópia, hogy segítsük a nélkülözőket, hanem az a bizonyosság, hogy mindenkiben végtelen gazdagság rejlik, amit fel kell fedezni. Mondhatjuk, hogy mindannyian szegények vagyunk, és nem szeretnénk valakit a gazdasági sérülékenységre leredukálni. Mindenkinek van mit adnia és a Közösségi Gazdaság mindenkinek szeretné megadni ezt a lehetőséget, nem csak azt, hogy megkapja, amire szüksége van, hanem hogy ajándékozza a benne rejlő gazdagságot, mely másokból hiányzik.

Rafael: Nagyszerű, köszönjük, Anouk! Veletek együtt figyelemmel kísérjük a fejleményeket.
(taps)

4. EUNICE: AZ IGAZSÁGOSSÁGÉRT ÉLŐ KRIMINOLÓGUS (KENYA)

23:03

Mariana: Lapozzunk, és most menjünk Nairobiba, Kenyába. Hallgassuk meg most Eunice tanúságtételét. Ő kriminológus, és minden nap azon igyekszik, hogy igazságosságra törekedjen, és ez uralkodjon a városában is.

(zene)

Eunice Wanta Ikapel: Criminal Investigation Unit, Nairobi *Az iskolai végzettségem? Két diplomám van: az első szociológiából. Mivel bűnügyi nyomozó osztályon dolgozom, a második diplomát kriminológia szakon szereztem: ahhoz, hogy bűnügyekkel foglalkozzak, jobban meg kellett értenem a bűntényt, és a bűnözőt is.* (zene)

Nap mint nap különböző és súlyos kihívások tárulnak elém, melyek erőt, bölcsességet és felkészültséget igényelnek. (környezet)

Egy férfi bejött az irodámba, hogy feljelentse a barátját, aki elsikkasztott tőle 1,3 millió schillinget. Felvettem a jegyzőkönyvet és mentem, hogy letartóztassam az illetőt. (zene)

A kollégáim azon voltak, hogy sikkasztás miatt börtönbüntetésre ítéljük őt. Beszéltem mindkettőjükkel. Mivel a bűn elkövetője megígérte, hogy visszaadja a teljes összeget, arra kértem

a felperest, hogy ne küldjük a barátját börtönbe, hanem fogadja el a javaslatot, és bocsássa meg lopást: ugyanis a vétkesnek kisgyerekes családja volt. A végén mindketten elfogadták, és sikerült megoldani a problémát. A felperes visszakapta a pénzt, a tolvaj pedig megbocsátást nyert. Mindketten derűsen mentek haza. (zene)

Hogy honnan merítem az erőt? A Fokoláre Mozgalom közösségéből, akikkel szinte minden hétvégén együtt vagyok. Megosztom velük a tapasztalatomat, és új ötletek jutnak eszembe. Főként minden reggel kérem Istentől a bölcsességet, mert Ő tudja, mi a munkám, és szükségem van a jelenlétére. (...)

Remélem, hogy Nairobiban és egész Kenyában a lakosság egyszer majd egy bűnözések nélküli városban fog élni, egy olyan városban, ahol van remény. (...). Egy olyan városban, ahol mindenki boldog és elismerik a munkáját. (zene)

Mariana: Köszönjük, Eunice, tudjuk, hogy most született a kislányod. Gratulálunk, és minden jót kívánunk! (taps)

5. AZ ALKOTÓ MŰVÉSZET... A TÁRSADALOM MEGVÁLTOZTATÁSA (COSTA RICA)

26:00

Rafael: Folytassuk világkörüli utunkat. Menjünk Costa Ricába. Nicaragua, Honduras, Haiti és Venezuela határában nagyon sok menekült él. Tina és Sandro a barátaikkal együtt egy testvériség-projektet kezdeményeztek a művészeteken keresztül. Fedezzük fel ezen a rövidfilmen keresztül, amit ők küldtek.

Tina Murg, Diseñadora e Pedagoga en Arte, Austria: Sziasztok! Én Tina Murg vagyok.

Sandro Rojas Badilla, Comunicador Gráfico, Costa Rica: Én Sandro Rojas Badilla Costa Ricából.

Tina: Én osztrák vagyok, két éve házasodtunk össze. Itt élünk, Costa Rica fővárosában, San Joséban.

Sandro: Együtt dolgozunk a művészet terén.

Tina: Házasságunkkal a családalapítás mellett szeretnénk valami többet tenni. Az életünk egy részét valami olyannak szeretnénk szentelni, amiben hiszünk: a testvériségnek.

Sandro: Már kiskorunktól fogva úgy növekedtünk, hogy az egység kultúrájáért élünk. Ezért hálával tartozunk Chiara Lubichnak, mert ő adott ihletet ennek a projektnek, amit úgy nevezünk, hogy F Projekt CR. (zene)

Úgy dolgozunk a testvériségért, hogy a művészetet a társadalmi átalakulás eszközeként használjuk.

A menekültekkel indítottuk a projektet, akik az országunkba érkeznek, bejönnek az országba, és az északi határunkon rekednek. Nem csak segélyt viszünk nekik, hanem a művészetet

is: közös játékot, táncot, zenét, mindazt, ami eltöltheti a lelküket. És nem csak a menekülteknek, hanem az ország más részeire is, hogy érzékennyé tegyük a helyi lakosságot.

Mariana Chaves, Abogada en Derechos Humanos, Costa Rica: A Costa Ricába érkezett menedékkérők nagy része északról jött: Salvadorból, Hondurásból, Venezuelából, Kolumbiából és más országokból. De kisebb létszámban jöttek Haitiből és néhány afrikai országból is, akik ezt a lehetőséget választották, hogy nemzetközi védelmet kérjenek.

Speaker: Új helyzet volt ez az ország számára, és a kormány nem volt felkészülve rá. Ennek ellenére sátrakat állítottak, hogy átmeneti szállást adjanak nekik. Kicsivel később indult el az F Projekt CR. (zene)

Nayle Yrigoyen, Bailarina Profesional, Venezuela: Én is menekült voltam, ezért az elején ebből a helyzetemből indultam ki, és személyes módon léptem feljük az aktuális helyzetükben. Ez a projekt a művészi szemlélete miatt keltette fel az érdeklődésemet, mert egyetemes nyelvezetet használ, át tudja alakítani a társadalmat, és olyan, mint egy nyitott csatorna, hogy változást idézzen elő. (környezet és zene)

Speaker: Attól kezdve, hogy 2016 októberében elindítottuk a projektet, havonta ellátogatunk hozzájuk, visszük nekik a segélyt és a művészetet.

Viviana Lopez, trabajadora Social, Costa Rica: Számomra olyan volt ez, mint egy ablak, melyen keresztül nagyszerű emberekkel találkozhattam, megismerhettem a tapasztalataikat, melyek megváltoztattak. Tanúsíthattam, hogy a művészetnek egyetemes nyelvezete van, és ez az egyik legjobb stratégia, hogy kommunikálni tudjunk az emberekkel.

Tina: 4 hónap múltán az volt a legszebb az egészben, hogy akiket meglátogattunk, és az ott dolgozó önkénteseknek is örömtől ragyogott az arcuk.

Esteban Hernandez, Comunicador, Costa Rica: Azt gondoljuk, mi visszük a segítséget, de amikor eljövünk tőlük, mindig érezzük, hogy mi kaptunk segítséget.

Carlos Acosta, Sociólogo, Costa Rica: Ez alkalom volt arra, hogy valami konkrét dolgot tegyünk konkrét embereknek, akik nehéz konkrét helyzetekben élnek. Nem csak szavak és jókívánások voltak ezek. Leginkább azt tanultam belőle, hogy úgy érünk el valamit, ha teszünk érte, nem másképp.

Speaker: A más művészeti és szociális intézményekkel és szervezetekkel folytatott együttműködés segített a projekt megvalósításában és lehetővé tette, hogy közösségként növekedjünk.

Sok személy és cég szolidaritásának köszönhetően az F Projekt CR-nek sikerült több ezer ágyat biztosítani a táborokban, mert az Ottó hurrikán után sürgősen szükségük volt rá a menekülteknek.

Sandro: Kampányt is indítottunk a kommunikációs eszközökön. Ez nagy segítségünkre volt a helyzet megismertetésében.

Adrian Hernandez, Estudiante de Sociología, Costa Rica: Az egész világon élni kellene ezt a tapasztalatot, és ha meg lehet ismételni és ha máshol is meg lehet ismételni és gyakorolni, az valóban szuper!

Veronica Gomez, Estudiante de Historia, Costa Rica: Az F Projektnek köszönhetően megismertem a testvériség igazi értékét.

Rodrigo Umana, Estudiante, Costa Rica: Nagyszerűek az ilyen kezdeményezések, a testvériség, a rászorulókat megsegítése!

Tina: Nem szeretnénk, hogy a világszerte uralkodó közös félelem törvénye vezéreljen bennünket.

Sandro: Végül is valamiképp mindnyájan menekült nemzedékek leszármazottjai vagyunk. A testvériség fogalmának mindennapivá kell válnia mindannyiunk számára, akik a földön élünk. (taps)

Mariana: Köszönjük, Tina és Sandro, és köszönet minden Costa Rica-i barátunknak!

6. MOHAMED CSALÁDJA: SZERETET ÉS BÁTORSÁG (OLASZORSZÁG)

Mariana: Beszéljünk továbbra is a menekültekről. A következő történet egy olasz család története, és Mohamedé, egy fiatal fiúé, aki csónakban jött át Afrikából a tengeren.

„Vannak dolgok, amiket nem láthatunk a szemünkkel, de érezhetjük a szeretettel és a bátorsággal. Mert a szeretet mindent legyőz”. Ezt tanítja nekünk Mohamed.

Franco Di Biase: Kér valaki gyümölcsöt? (környezet) Kérsz egy kis vizet? Ide nézz! (nevetés)

2015 karácsonyán ismertem meg Mohamedet, az egyik fiút azok közül, akik csónakon jöttek Afrikából. A kórházban ismertem meg, nagyon agresszív nyirokmirigy-daganatban szenvedett és teljesen egyedül volt.

Ahogy kiengedték a kórházból, úgy gondoltuk a családommal, hogy befogadjuk magunkhoz, hogy az életének ezt a nehéz időszakát velünk együtt élje át.

Graziella Di Biase: Úgy fogadtuk őt, mint igazi gyermekünket, akit mi választottunk. Mindenben gondját viseltük, az anyagi szükségleteiben: tápláltuk, öltöztettük. Amikor jól érezte magát, iskolába is járt.

De Mohamednek legfőképp nagy hite volt. Muzulmán volt, ezért mindent megtettünk, hogy ez a hit ne hagyjon alább, hanem fontos segítséget nyújtson számára ebben az időszakban. Elvittük őt a mecsetbe, otthon pedig teret kapott az imához, amiben nagyon hűséges volt.

Luca Di Biase: De eleinte nem volt könnyű a helyzet, mert az én terem viszont leszűkült. Egyik nap az anyukám látta, hogy megváltoztam. Odajött hozzám, és könnyek között azt mondta, hogy nem szeretné a saját fiát elveszíteni valaki más miatt. Attól kezdve éreztem, hogy amit élek, az ajándék, egy csodálatos tapasztalat. Teljesen megváltozott a kapcsolatom Mohameddel, és nélkülözhetetlenek lettünk egymás számára.

Federica Di Biase: Kezdetől fogva nehezen tudtam kapcsolatot teremteni Mohameddel, mert az ő kultúrájukban más a kapcsolatuk a lányokkal. Igyekeztem mindent megtenni, és ő valóban a százszorossal fizetett nekem, mert megtanította az élet igazi értékeit.

Francesco Di Biase: Az orvosok hitetlenkedve álltak az egész előtt, és megengedték, hogy még éjjel is elmenjek meglátogatni, amikor látták, hogy a közelségemnek köszönhetően minden eredménye stabilizálódott, ez valami döbbenetes! Ciao!

Luca Di Biase : Ciao Fra, majd beszélünk.

(zongorajáték)

Federica Di Biase: Luca! Visszamennél a szobádba?

Luca Di Biase: Nézd, mit csinált Francesco!

Franco Di Biase: Mohamed kezdett megvakulni az egyik szemére, de soha nem csüggedt el. Ezt írta utoljára a Facebookon: „Vannak dolgok, amiket nem láthatunk a szemünkkel, de érezhetjük, és megélhetjük szeretettel és bátorsággal, mert a szeretet mindent legyőz”.

Graziella Di Biase: Az utóbbi időben sikerült felvenni a kapcsolatot Mohamed édesanyjával, és nagyon szép pillanat volt. Az egyik legszebb, amit mondott, hogy: „Most ti vagytok az igazi családja, én testileg adtam neki életet, de ti az igazi életet adtátok”.

(Federica és Graziella éneklí a dalt: *puoi prendere per la coda una cometa/e girando per l'universo te ne vai/puoi raggiungere forse adesso la tua meta/quel mondo diverso che non trovi mai/solo che non doveva andar così/solo che tutti ora siamo un po' più soli qui...*)

(a dal közben felirat: Mohamed temetése a keresztény templomban/Mohamed temetése a mecsetben) (taps)

Mariana: Mit mondhatnánk? Szívből megköszönjük a Di Biase családnak.

7. UNCLE ROLF: MÁSKRA TEKINTENI (NÉMETORSZÁG)

36:12

Rafael: A fájdalom az élet része. Össze is törheti az embert, de ugródeszka is lehet új és sokszor előre nem gondolt utak felé.

Szeretnénk megismertetni veletek Rolf történetét, aki sok új barátja számára „uncle Rolf”, Rolf bácsi lett.

(zene-felirat: Suderburg - Németország)

Rolf Infanger: Itt éltünk Mariával, a feleségemmel. Nagyon egyszerű életünk volt, amit főként másoknak szenteltünk.

A házasságkötésünk után néhány évvel egy spontán vetélés következtében elvesztettük a gyermekünket. Próbáltunk örökbe fogadni, de akkora én már túl idős voltam ehhez. Azt javasolták, hogy egy időre fogadjunk be gyermekeket.

Így is tettünk, és hat év alatt több mint 38 gyerek fordult meg nálunk, valamikor 4-5 hónapra, a leghosszabb idő 11 hónap volt. (zene)

Egyik reggel, amikor elmentem itthonról, a feleségem még jól volt. Felkeltem, ő még feküdt, és megkérdeztem tőle: „Jól aludtál?”. Azt válaszolta: „Igen, de fájom egy kicsit”. Ráterítettem a még meleg takarómat, és ő azt mondta: „Tudod, hogy nagyon szeretlek?”. „Persze, hogy tudom”, válaszoltam. Megcsókoltuk egymást, elindultam dolgozni, és ahogy délután hazajöttem, ott volt térdre rogyva a konyhában. „Maria, mit csinálsz?”, kérdeztem, de ő nem felelt. Tüdőembóliát kapott és akkor már minden segítség későn érkezett. (zene)

A rákövetkező napok tragikusak voltak, mert úgy éreztem, mintha kihúzták volna a lábam alól a talajt. Nem értettem, hogy lehet, hogy egy 45 éves asszonynak ilyen fiatalon, az élete derekán el kell mennie. Mély krízisbe kerültem, a hitemben is. Nem akartam elfogadni ezt a keresztet, de feltettem magamnak a kérdést: „Mit tett Jézus utána?”. Ő is azt kiáltotta a kereszten, „Miért? Miért hagytál el engem?” Semmit nem értett, de aztán mégis rábízta magát az Atyára, „Kezedbe ajánlom lelkemet”. És azt mondtam magamban: „Ha tényleg létezel, segíts, mutasd meg, mit kell tennem a jövőben” – Úgy éreztem, nincs jövőm – „Te vezess.”. Ha ma visszatekintek, elmondhatom, hogy valóban így történt. (zene)

Maria temetése után az egyik barátom hívott, hogy menjek el vele Mianmarba. Azt sem tudtam, hogy mi az a Mianmar. Ő azért ment, hogy segítse a Fokoláre Mozgalmat, mely születőben volt azon a vidéken. (környezet)

Kicsit elgondolkodtam, és azt mondtam: „Talán ez a legjobb, amit tehetek. Így legalább nem vagyok egyedül, hogy csak magammal és a problémáimmal foglalkozzak”. Majd három hónap múlva elindultam vele. (zene)

Lenyűgöztek az emberek, nagyon egyszerűek és szívélyesek. (zene)

Találkoztam Carolus atyával, és ez megváltoztatta az életemet. Amikor megkérdeztem, mit csinál, azt mondta, hogy egy 3800 lélekszámú faluban plébános, de van egy gyermekotthona, ahová távoli településekről érkeznek gyerekek, és a falujában járnak iskolába. 120-an vannak.

Majd azt kérdeztem: „Mennyi pénzre van szükséged naponta 120 gyerek ellátásához?”. Elkezdett utánaszámolni: az élelmiszerre, az öltözködésre, a gyógyszerekre, az iskolai adóra, az üzemanyagra, a villanyra, majd azt mondta: „25 euróra”. „25 euróra 120 gyereknek? Ez lehetetlen. Valamit rosszul számoltál”. – „Nem, ez tényleg így van”. Ez teljesen megváltoztatta a felfogásomat az anyagiakat illetően, hogy hogyan használjam a pénzemet. (zene)

Ahogy hazajöttem, elmeséltem a barátaimnak, rokonaimnak, ismerőseimnek, és sorban elkezdtek pénzt adni. Az egyik azt mondta: „Ez elég lesz egy hétre”, a másik: „Ez elég lesz két napra”, a harmadik: egy hónapra; ezért úgy gondoltam, hogy összegyűjtöm, és elküldöm neki. Aztán a legjobb barátom, aki ügyvéd, azt mondta: „Rolf, ha pénzt gyűjtesz, létre kellene hoznod egy egyesületet”. Meg is tettük.

Segítségünkkel igyekszünk hozzájárulni, hogy az emberek felelősségteljessé, önállóvá váljanak, hogy segíteni tudjanak önmagukon és aztán a körülöttük lévőkön is. (zene)

Maria halála után éreztem, hogy a Mennyei Atya kézbe veszi az életemet, vezérel, irányít.

Korábban én nem láttam a dolgokat, tőle tanultam meg, hogy széles körben kitekintsek magam köré. Az ő tekintetével jártam a világot. Ilyen értelemben érzem, hogy elkísér az utazásaimon, mert

tudom, hogy van egy őrangyalom [pausa di commozione] – valaki, aki rám tekint... igen...(ének és felirat: A Maria Schlegel szervezet Mianmar legszegényebb vidékein tevékenykedik élelmezési programokkal és mikro-hitel projektekkel. Az elmúlt évben 600 embernek nyújtottak segítséget, főként nőknek és gyerekeknek.) (taps)

Mariana: Köszönjük, Rolf, hogy részesítettél minket az életedben. Ennek a széleskörű látásmódnak köszönhetően érezhetjük magunkénak a többiek fájdalmát a környezetünkben, és ez buzdít cselekvésre.

Történeted segített, hogy kiválasszunk egy gondolatot Chiara Lubichtól, amit most szeretnénk együtt meghallgatni.

8. CHIARA LUBICH: LÉPJÜNK TÚL A FÁJDALMON

45:45

Mariana: Chiara egy kérdésre válaszol, amit Eli Folonari olvas fel, 1995. május 7-én. Nézzük meg.

Eli: „[...] A Mozgalmat ismerve úgy látom, az egység úgy valósul meg, ha odaajándékozunk magunkat másoknak. Nehéz elveszíteni magamból valamit, hogy helyet adjak annak, aki mellettem van, de az ajándékozás a legnagyobb öröm, amit csak el lehet képzelni. [...] Gyakran hallom, hogy a fájdalomról, az elhagyott Jézusról beszélsz. Azt kérdezem: Vajon ez ugyanaz a fájdalom, amit akkor érzek, amikor elveszítem magam, hogy befogadjam a másikat, vagy valami más? És ha valami más, akkor én is élhetem, aki nem vagyok vallásos?”

Chiara: Látod, Leonardo, máris arra kényszerítesz, hogy a Mozgalmunk nyelvezetét használjam, akkor is, ha aztán igyekszünk... valahogy feltalálni magunkat, mert ez nem mindig szimpatikus. Az elhagyott Jézusról beszélsz, lelkiségünk egyik pontjáról.

Azt mondd, hogy úgy próbáld élni, hogy ūrt teremtesz magadban, hogy befogadd a másikat. Ez az egység technikája, így kell tenni, hogy egy legyünk a másikkal, hogy megértsük egymást, és aztán választ is tudjunk adni egymásnak. Ez így van jól.

Nem ez az egyetlen mód arra, hogy szeressük az elhagyott Jézust. Mi azért is szeretjük a megfeszített és elhagyott Jézust, mert Szent Pál nagyon világosan megmondta: „Nem ismerek mást, csak Krisztust a megfeszítettet”. Ez az egész keresztény hit lényege.

És más esetekben is alkalmazzuk, például, amikor felfedezzük őt azokban a testvéreinkben, akik rá hasonlítanak. Jézus az elhagyatottságban elhagyatottnak érezte magát. Amikor felfedezzük őt a kitaláltokban, az árvákban. Jézus árvának érezte magát, mert hiányzott neki... legalábbis az az érzés, hogy van egy atyja; Jézus úgy érezte, hogy elszakadt az Atyától, és mindazok, akik úgy érzik..., akik úgy látjuk, hogy egy bizonyos elszakadástól szenvednek, legyen az bármi: a családban, a kultúrák között, a népek között, a fajok között, mi oda sietünk a szeretetünkkel, mert ott az elhagyott Jézus egyik arcát látjuk.

Megtaláljuk Őt a testvéreinkben.

Megtaláljuk a személyes fájdalmainkban, mert mi is azt érezzük néha, hogy becsaptak, hogy kiábrándultunk, hogy üldöznek, hogy nem szeretnek minket. Ez mind része annak, amit Ő elszenvedett itt a földön, Ő, aki az égből jött, és itt a földön szenvedett.

Megpróbáljuk átölelni ezeket a fájdalmakat, s hogy ne álljunk meg a fájdalomban, azt mondjuk Jézusnak, akinek odaszenteltük magunkat: „Nézd, te most valamilyen módon bennem élsz; boldog vagyok, hogy Neked ajándékoztam magam.” Igyekszünk odaadni neki ezt a fájdalmat, aztán újra szeretni kezdjük a többieket; tesszük azt, amit úgy mondanak, hogy „Isten akarata”, vagyis tesszük a kötelességünket. És általában a fájdalom eltűnik, nem marad meg akadályként.

Aztán Őt találjuk meg a világ nagy megosztottságaiban pl. az Egyházak közti szakadásban, ezért is sokat tettünk már. Találkoztunk az anglikánokkal, a reformátusokkal, az evangélikusokkal, az ortodoxokkal, és jó testvérek vagyunk, tudod jól, hogy közülük sokan a Mozgalom tagjai.

Aztán más megosztottságokban is, melyek a világban vannak, pl. más vallásokkal: másnak érezzük magunkat, mert egy buddhista, az nem keresztény, egy hindu, az nem keresztény, nem buddhista és nem is muzulmán.

Ezekben a megosztottságokban is Őt, az Ő arcát látjuk... És nem bátortalanodunk el, nem futamodunk meg, hanem az iránta való szeretetből megyünk előre és párbeszédet folytatunk ezekkel a testvéreinkkel is, mindig a közöset, az egység alapját keressük, ami már megvan, azt a valamit, ami összeköt; mindig van valami, ami egyesít.

Például, a többi vallással kapcsolatban van egy mondat, ami az evangéliumból való: „Ne tedd azt másokkal, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek”. Ez minden vallásban megvan, tehát ezen az alapon már mély egységet élhetünk a többiekkel... más vallások híveivel.

Ezért megtaláljuk Őt - ahogy mondod - abban az ürességben, amit azért élünk át, hogy befogadjuk a testvért, megtaláljuk a személyes fájdalmainkban, a világban lévő megosztottságokban úgy a vallás, mint az emberi élet más területein a civil életben. Megosztottságok vannak a pártok között, ahelyett hogy ott szorongatnánk egymást, szenvedünk, próbáljuk megérteni, befogadni a másikat, eljutni a párbeszédre, a nyugodt párbeszédre. [...] ¹

(taps)

9. BEFEJEZÉS

50:06

Emmaus: Csodálatos. Megköszönjük Chiarának ezt a gondolatot, és mindent, amire az imént rámutatott, mert amit a kollegamentóban láttunk, az mind Chiara szeretetének köszönhető, és mindazokénak, akik követték őt az elhagyott Jézus iránti szeretetben. Tehát a fájdalom iránti szeretet gyümölcse, mely megláttatja a dolgokat, segít, hogy eggyé váljunk a másik fájdalmával, és keressük, sokszor együtt megtaláljuk a módját, hogy enyhítsük ezt a fájdalmat.

Úgy érzem, feltöltekezve indulunk el erről a kollegamentóról olyan értelemben, hogy megyünk, és keressük az elhagyott Jézust a többiek fájdalmában, magunkévá tesszük, és azt mondjuk: „Mit tehetek én? Mit tehetek?” És megtenni. Erről van szó.

¹ Da una risposta di Chiara Lubich ad alcuni amici di convinzioni non religiose, a Loppiano (Italia), il 07/05/1995.

Minden jót mindenkinek. Ciao!

Rafael: Köszönjük, Emmaus!

Mariana: Köszönjük! (taps)

Rafael: A végére értünk. Köszönjük, hogy részt vettetek ezen a kollegamentón.

Legközelebb április 22-én találkozunk, délelőtt 10 órakor. Sziasztok!

Mariana: Ciao, adios!